

Των **ΖΟΧΡΕ ΓΑΣΕΜΙ**
και **ΦΑΤΙΜΕ ΣΕΝΤΑΓΑΤ**
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2016

Κάποιες φορές, νιώθω ότι δεν υπάρχει τέλος στον πόνο και στη θλίψη μας. Δεν μπορώ να αναπνεύσω καλά και νιώθω μεγάλο βάρος στην καρδιά. Δεν ξέρω από πού θα έπρεπε ν' αρχίσω και πώς να εξηγήσω την καθημερινότητά μας στο Σχιστό. Κάποιες φορές οι μέρες περνούν πολύ αργά και μοιάζουν ατελείωτες. Το πρώτο μας πρόβλημα είναι το φαγητό. Δεν είναι υγιεινό και δεν έχει γεύση. Δεν υπάρχει καμία ποιικιλία και όλοι μοιάζουν υποσιτισμένοι και αδύναμοι. Εχουμε διαμαρτυρηθεί αρκετές φορές και κάθε φορά μάς υπόσχονται ότι θα το αλλάξουν, αλλά μέχρι στιγμής δεν έχει γίνει τίποτα.

Είμαστε πρόσφυγες, το ξέρουμε αυτό, αλλά είμαστε και άνθρωποι. Είχαμε μια καλή ζωή, υπό μια έννοια, αλλά εξαιτίας του πολέμου, της αιματοχυσίας και της βίας, αναγκαστήκαμε να εγκαταλείψουμε τα σπίτια μας. Ξεφύγαμε από την προκατάληψη και την ανασφάλεια. Ζούμε σε σκηνές τις οποίες σήμερα αποκαλούμε σπίτι μας. Δεν νιώθουμε ασφάλεια ούτε ειρήνη στο νέο μας σπίτι. Έχει τόσο κρύο το χειμώνα και απίστευτη ζέστη το καλοκαίρι. Αυτό το καλοκαίρι ήταν πολύ δύσκολο. Αυτό που κάναμε ήταν να τρέχουμε και να βρίσκουμε καταφύγιο κάτω από τα δέντρα. Φυσικά δεν ήταν καθόλου άνετα. Είχε τόσο σκόνη και τα κουνούπια μάς τσιμπούσαν, μέρα και νύχτα. Δεν ξέρω αν έχεις μπει ποτέ σε σκηνή με θερμοκρασία πάνω από 42 βαθμούς ή όχι, αλλά αν θες να μας νιώσεις, θα έπρεπε να το δοκιμάσεις μια φορά.

Τι να πω για τους αρουραίους. Είναι τόσο μα τόσο ενοχλητικοί και μας βασανίζουν κάθε μέρα. Πρέπει να τους κυνηγάμε όλη την ώρα. Γι' αυτό

Μοιάζει με σπίτι;
Για μένα όχι, αλλά
ζω σε αυτό

Ζώντας σε ένα στρατόπεδο μέρα με τη μέρα

δεν μπορούμε ν' αφήνουμε τίποτα μέσα στη σκηνή. Όταν πλησιάζει ο χειμώνας, έρχεται και ο φόβος. Φοβόμαστε μήπως βρέχει όλη τη μέρα, φοβόμαστε κάτι το οποίο κάποτε απολαμβάναμε. Όπως τη βροχή, τον άνεμο, τους κεραυνούς. Φοβόμαστε τη βροχή γιατί ξέρουμε πως, όποτε βρέχει, το νερό μπαίνει στη σκηνή, όλα μας τα πράγματα βρέχονται, αναγκαζόμαστε να κοιμηθούμε σε βρεγμένο έδαφος και την επόμενη μέρα όλοι νιώθουν πόνο στα πόδια, στη μέση και σε όλο το σώμα. Δεν υπάρχει κανένα διαθέσιμο φάρμακο γι' αυτούς τους πόνους. Οποτε κάποιος παραπονιέται ότι πονάει, οι γιατροί του δίνουν τη συμβουλή που δίνουν για κάθε είδους πόνο: «Πιες περισσότερο νερό».

Αν κάποιος αρρωστήσει σοβαρά και χρειαστεί να πάει στο νοσοκομείο, πρέπει να αντέξει για αρκετές ώρες, αφού το νοσοκομείο είναι πολύ μακριά και τα ασθενοφόρα είναι πάντα και

τελιμημένα. Δεν υπάρχει καμία ψυχαγωγία εδώ. Δεν υπάρχει ούτε τηλεόραση, ούτε ραδιόφωνο, ούτε καν ένα βιβλίο για να διαβάσουμε. Υπάρχει ασύρματο δίκτυο στον καταυλισμό, αλλά πρέπει να είσαι σε συγκεκριμένο σημείο στη μέση του καταυλισμού για να μπορέσεις να το χρησιμοποιήσεις και πρέπει να κάτσεις σε ένα ανοιχτό σημείο, ανεξάρτητα από το αν έχει κρύο, ζέστη ή βροχή.

Πρέπει να πηγαίνουμε νωρίς για ύπνο, γιατί δεν υπάρχει ηλεκτρικό ρεύμα, και όταν έρχεται το σκοτάδι, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα παρά να ξαπλώσουμε και να βυθιστούμε στη μιζέρια μας. Πολλές ερωτήσεις έρχονται στο μυαλό μου όταν πέφτω το βράδυ στο κρεβάτι. Πότε θα βγούμε από αυτό το σκοτάδι; Ποιο θα είναι το μέλλον μας; Πότε θα επιστρέψουμε και πάλι σε μια κανονική ζωή; Και άλλες πολλές ερωτήσεις που μένουν αναπάντητες... Ένα άλλο βασικό πρόβλημα

είναι η επικοινωνία. Κανένας από τους πρόσφυγες δεν μιλάει αγγλικά ή ελληνικά. Δεν έχουμε σταθερά μαθήματα γλωσσών και γλωσσας τους τελευταίους 9 μήνες, τώρα όλοι θα μπορούσαν να μιλάνε αγγλικά και ελληνικά.

Λυπάμαι τόσο πολύ για τα παιδιά στον καταυλισμό. Τα περισσότερα παιδιά από αυτά δείχνουν λυπημένα, αγχωμέ-

Ένα συρματόπλεγμα περικυκλώνει την ελπίδα, τα όνειρα και τις φιλοδοξίες. Από τη μια μεριά είμαστε εμείς, από την άλλη η ζωή

να και άρρωστα. Είναι μακριά από το αληθινό τους σπίτι και το σχολείο εδώ και πολύ καιρό. Δεν ξέρουν τι θα τους φέρει το αύριο και το μέλλον.

Δεν νιώθω σαν άνθρωπος αυτές τις μέρες. Κάποιες φορές θέλω απλά να μείνω μόνη μου, μόνη εγώ και ο εαυτός μου, να σκεφτώ για τη ζωή μου, το αβέβαιο μέλλον μου, να κλάψω για όλα αυτά που έχουν συμβεί στη ζωή μας, αλλά δεν υπάρχει χώρος για μένα.

Ας μιλήσουμε για το πώς είναι να υποφέρετε επειδή έχετε χωριστεί από την οικογένειά σου. Χωρισμός ανάμεσα σε γονείς και παιδιά, αδερφούς και αδερφές. Βλέπω παιδιά που λαχταρούν να δουν τη μαμά τους, μητέρες που κλαίνε για τα παιδιά τους και όλοι ονειρεύονται πως μια μέρα θα ξαναταμώσουν και πάλι. Είμαστε απογοητευμένοι και δυστυχισμένοι, μας έχει κυκλώσει η θλίψη και η απελπισία. Η ζωή μοιάζει άδεια και χωρίς καμιά αξία για μας. Κάποιες χώρες δεν μπορούν ή απλά δεν θέλουν να μας καταλάβουν. Εύχομαι να υπήρχε μια γη με ειρήνη όπου θα μπορούσαμε να πάμε ελεύθερα όλοι και να είμαστε μακριά από όλους τους πολέμους, τις διακρίσεις και τη βία για πάντα. Εύχομαι μια μέρα αυτές οι τρομακτικές μέρες να φαντάζονταν παρελθόν και να βρούμε αυτό για το οποίο αφήσαμε το σπίτι μας.

Πριν από έξι μήνες, η ζωή μας ήταν ένας εφιάλτης. Γεμάτη φόβο και τρόμο. Φόβο για τη βροχή, την καταιγίδα, τον καύσωνα, μέρες και νύχτες που περνούσαν τόσο απελπιστικά αργά και δύσκολα μέχρι και σήμερα που ακόμη ονειρευόμαστε το μέλλον μας

ΜΕ ΛΕΝΕ ΦΑΤΙΜΕ
Σενταγάτ, είμαι 13 ετών και είμαι από το Αφγανιστάν. Πέρασα με την οικογένειά μου στην Ελλάδα ως πρόσφυγες. Ζούμε στο Κέντρο Φιλοξενίας του Σχιστού εδώ και ένα χρόνο. Πηγαίνω στο σχολείο και μαθαίνω αγγλικά και ελληνικά.

ΟΝΟΜΑΖΟΜΑΙ ΖΟΧΡΕ
Γασεμί. Είμαι 17 ετών είμαι από το Αφγανιστάν, αλλά γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Ιράν. Ηρθα στην Ελλάδα ως πρόσφυγας πριν από ένα χρόνο και ζω στο Σχιστό. Μου αρέσει να μαθαίνω ξένες γλώσσες και τώρα κάνω μαθήματα ελληνικών, αγγλικών και ολλανδικών.

.....